Bizim Mahalle 1

Yarım Artist

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Elif'e…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakkal Amca

Mahallemin Küçükleri

Adım
Ali, yaşım belli;
ben diyeyim on, sen de on
bir; en doğrusunu annem bilir.
Söze kendimle başlayayım, önce
kendimi sonra mahalleyi taşlayayım.
Burası doğup büyüdüğüm, ağlayıp
güldüğüm; bazen tatlı, bazen ekşi
suratlı insanların yaşadığı:
“Bizim Mahalle.”

Bana yaramaz diyorlar, galiba hakkımı yiyorlar:

-Dede! Ben yaramaz mıyım, sen ne dersin?

-Kim ne derse desin, buna okuyan karar versin.

Görüyorsunuz arkadaşlar; "Dede" dediğim bu ak sakallı, ne kadar da akıllı. Bu benim dedem değil, mahallenin dedesi. Tek başına eski bir evde yaşıyor, bütün mahalle ona "Dede" diyor, yaşlılık aylığıyla geçiniyor.

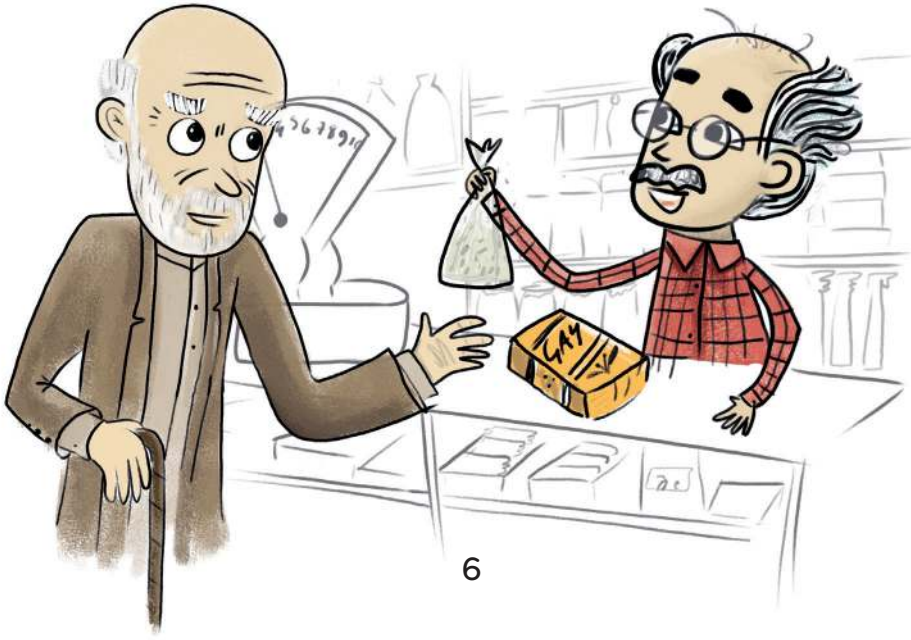
Dede bir gün bakkala gitti:

-Bana şekerle çay ver, deftere yaz.

Bakkal amca Dede'yi çok severdi:

-Defter doldu Dede, eski borçlar ne olacak?

-Onları hesapla, takside bağla.

-Öyle mii?

-Elbette öyle, ne tuttu sen onu söyle.

Dede'nin isteğine göre bakkal amca hesap etti:

-Bu durumda senin borcun yüz yılda biter.

-Sağ ol Bakkal Efendi, say ki o borç ödendi.

Bakkal amca kahkaha attı; şekeri tarttı, çayla birlikte Dede'ye verdi:

-Madem o borç ödendi, bunlar da benden olsun.

Bakkal amca mahallemizin neşesidir.

Büyükler ona "Bakkal Efendi" küçükler "bakkal amca" der. Herkes onu sever.

Bakkal amca mahallemizin tek bakkalıdır. Bizde müşteri değil, bakkal haklıdır.

Bir gün bakkala gittim. Tayyare hanımteyze de oradaydı. Hep merak ederdim, bu teyzenin adı gerçekten Tayyare mi diye; gerçekmiş. Babasının adı da Tayyar'mış. Hep beklemiş:

"Bir oğlum olsun da ona kendi adımı vereyim." demiş. Altı kızı olmuş. Yedincisi de kız olunca ümidi kesmiş:

"Tayyar olmadı ama bari Tayyare olsun." demiş.

***

Tayyare Hanım sinirliydi:

-Doğru söylüyorum Bakkal Efendi, pirinçten kurt çıktı.

-Madem öyle, getir değiştireyim.

-Pilav yapıp yedim, nasıl getireyim?

-Kurtlu olduğunu ne zaman fark ettin?

-En son kaşıkta yürüyen bir kurt gördüm.

-Yahu pişmiş kurt yürür mü?

-Ben de sana bunu soracaktım. Nasıl yürüdü?

-Demek ki pilav az pişmiş, kurt ölmemiş.

-Bu olabilir, biraz topallıyordu.

Bu sırada Dede geldi. Son sözleri işitti:

-Ben de biraz topallıyorum.

Bakkal amca gülümsedi:

-Pilavın içinde senin ne işin var?

Dede hiçbir şey anlamadı:

-Bir kilo pirinç ver de pilav yapayım.

Bakkal amca iki poşet pirinç getirdi, birini Dede'ye diğerini Tayyare Hanım'a verdi.

Onlar gidince bakkal amca bana döndü:

-Sen ne istiyorsun?

-Benim annem de pirinç istedi ama kurtsuz olsun diye de belirtti.

-Annene selam söyle, kurtsuz pirinç yokmuş de…

Bakkal amca tekrar gülümsedi:

-Şaka söyledim, pirincin hepsi temiz.

Pirinci tarttı, tezgâhın üzerine koydu:

-Başka bir şey lazım mı, diye sordu.

Sordu ama aklımda ne varsa hepsini unuttum.
Bakkal amca parmağını sallayarak bana öğüt verdi:

-Aklına güvenme, kâğıda yaz.

Bakkal amcaya söylemedim ama annem kâğıda yazmıştı, o kâğıt evde kalmıştı.

***

Bakkaldan çıktım. Elimdeki pirinç poşetini sallayarak yürürken köşeden hırçın kız Zeliş çıktı.

Zeliş, mahallemizin her şeyi ters anlayan hırçın kızıdır. Onunla konuşurken dikkatli olmak gerekir. Bazen bir kelimeye takar, o zaman her türlü hırçınlığı yapar. Yüzü güleçtir ama birdenbire fırtınalı bir denize dönüşebilir. Beni görünce gülümsedi:

-Bakkaldan mı geliyorsun?

-Evet, nasıl bildin?

Cümleyi uzun kurduğuma sonradan pişman oldum. "Evet..." dedikten sonra başka bir şey dememeliydim.

Yüzü birden sertleşti:

-Nasıl mı bildim? Elindeki poşetten olabilir mi sence?

Yutkundum.

Verilecek cevap vardı ama uzatmadım. Tam adımımı atacaktım ki bir soru daha geldi:

-Ne aldın?

İçimdeki şeytana uyarak,

-Belli olmuyor mu, dedim.

Dediğime pişman oldum. Zeliş'in kaşları çatıldı, kendisinden beklenen cevabı verdi:

-Poşetin içinde ne olduğu belli olmuyor ama senin kafanın içinde bir şey olmadığı besbelli.

Böyle kibar (!) bir kızla fazla uğraşmamak için yürüdüm. Hırçın kız Zeliş arkamdan seslendi:

-Duymadın mı? Poşetin içinde ne var?

Arkama dönmeden cevap verdim:

-Pirinç, dedim.

Yürüyüp gittim.

***

Eve gidice kapıyı annem açtı. Önce yüzüme sonra elimdeki poşete baktı:

-Hepsi bu mu?

-Alacaklarımı unuttum anne…

-Elindeki listeye ne oldu?

-Mutfaktaki masanın üstünde kaldı.

Annem hemen mutfağa daldı, masanın üstündeki listeyi aldı:

- Akılsız başın cezasını ayaklar çeker,

deyip listeyi elime verdi. Beni tekrar bakkala gönderdi.

Bakkala gittim. Bakkal amca canı sıkılmış gibi duruyordu. Parmağını dudaklarına götürdü.

“Sus...” diye işaret etti.

Pirinç çuvalının başındaki hırçın kız Zeliş’i gösterdi:

-Pirinçten taş çıkıyormuş, teker teker seçiyor.

-Normaldir!..

Yavaşça yanına gittim. Hırçınlaştırmamak için önce tatlı bir şekilde gülümsedim:

-Pirinci seçmene yardım edeyim mi?

Bana döndü:

-Sırıtma da ellerini yıka gel.

Karışmaz olaydım… Dediğini yaptım. Ellerimi yıkadım, kuruladım. Akılsız olduğumun farkına vardım. Çuvaldan pirinçleri birer birer seçtim, Zeliş'in elindeki poşete koydum.

Bakkal amca hem beni izliyor hem de **bıyık altından gülüyordu.**

Hırçın Zeliş, pirinçlerden yeteri kadar seçtiğini düşünerek,

-Tamam, dedi.

Pirinçleri doldurduğu poşeti bakkal amcaya verdi:

-Bunları tartar mısın?

Bakkal amca poşeti teraziye koydu. Zeliş'e işaret etti:

-Üç beş pirinç daha getir, bir kilo olsun.

Hırçın Zeliş üç beş pirinci on dakikada seçti.

Bakkal amca:

-Bir pirinç fazla geldi ama o da benden olsun.

***

Hırçın Zeliş gidince bakkal amca rahat bir nefes aldı: